

Nr 393.

Av herr **Gardell**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 225, angående anslag till domkapitlen och stiftsnämnderna för budgetåret 1938/39 m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 225 den 3 mars 1938 till riksdagen angående anslag till domkapitlen och stiftsnämnderna för budgetåret 1938/39 m. m. har departementschefen tillstyrkt, att de å revirförvaltare ankommande åliggandena med avseende å kronoskogarna å Gotland och Gotska Sandön skola vara förenade med stiftsjägmästartjänsten i Visby, vilken senare befattning bör uppföras å extra stat.

Som stöd för denna tillstyrkan åberopar departementschefen bland annat den av kammarrådet Tom Wohlin såsom sakkunnig verkställda utredning i ärendet. Departementschefen anser därvid, att den sakkunnige framfört bärande skäl för sin uppfattning, att de funktioner, tjänstens innehavare hittills påtagit sig, och den handledning, han funnit sig böra utöva vid pastoratens skötsel av boställsskogarna, sträckt sig avsevärt utöver de åligganden, som författningsenligt åvilat honom i tjänsten. Vidare finner departementschefen denna uppfattning vinna ett mycket starkt stöd i det bedömande av arbetsförhållandena vid ifrågavarande tjänst, som legat till grund för stiftsnämndens dispositioner rörande densamma under de tre första verksamhetsåren 1933—1935. Enligt mitt förmenande har stiftsjägmästarens tjänstgöring i pastoraten ej sträckt sig längre än vad stiftsnämndsinstruktionen medgiver och påbjuder. Under tiden $\frac{1}{5}$ 1933— $\frac{31}{12}$ 1935 ålåg det stiftsjägmästare att, där stiftsnämnden det föreskrev, mottaga uppdrag av pastorat att vara biträde vid skötseln av löneboställes skog. Med hänsyn till bristen på personer, kompetenta i utsyningsförfarande, ansåg stiftsnämnden det naturligt, att stiftsjägmästaren åtog sig skogsbiträdesbefattningar, helst som arvodet för stiftsjägmästarens arbete skulle levereras till kyrkofonden. I kontrakten med pastoraten stipulerades, att stiftsjägmästarens arbete skulle huvudsakligen bestå i utsynning, samt att han i övrigt skulle lämna handledning åt pastoraten i skogliga frågor. Dylig handledning torde även stiftsjägmästarna i övriga stift ha lämnat, i varje fall borde de ha gjort det. Bevakning av skogen samt försäljning av skogseffekter ha vederbörande pastoratskyrkoråd och boställsstyrelser själva fått ombesörja. Den 13 december 1935 förordnade Kungl. Maj:t, att inom Visby stift all utsynning skulle — utom i fall där stiftsjägmästaren i fråga om virke för husbehov och annat liknande ändamål icke funne så erforderligt — verkställas av stiftsjägmästaren eller annan hos

stiftsnämnden anställd person med högre skoglig utbildning. Med hänsyn till vad jag ovan anfört, får jag sålunda framhålla, att stiftsjägmästarens arbete med pastoratsskogarna realiter är detsamma som då han fungerade som skogligt biträde. Skillnaden i arbetsuppgifterna äro endast av formell art, varför man ej kan tala om någon avlastning av arbetsbördan och det kan icke med fog göras gällande att stiftsjägmästaren själv påtagit sig allehanda bestyr, som rätteligen bort ankomma å pastoratsbiträdena. Var gränsen går för en stiftsjägmästares lagliga befogenhet ifråga om hans handledning av pastoraten synes svårt att säga.

Departementschefen anmärker vidare, att pastoratens val av skogligt biträde skola i vart fall underställas stiftsnämndens prövning och avgörande, varvid stiftsnämnden har såväl möjlighet som skyldighet att upprätthålla de nödiga kompetensfordringarna för dessa uppdrag. Detta förhållande är mig såsom ordförande i stiftsnämnden i Visby väl bekant. Men hur skall frågan ordnas, om det är omöjligt att uppbringa den enligt stiftsnämndens mening erforderliga kompetensen? Förslaget att ena pastoraten gruppvis eller alla tillsammans kan nog i teorien synas välbetänkt, men i praktiken faller det sig betydligt svårare. Det ligger ju i sakens natur, att det ej kan utan vidare förutsättas att dugliga personer alltid finnas tillgängliga på Gotland villiga att binda sig vid en så osäker anställning, som en skogsbiträdesbefattning utgör. För övrigt äger stiftsnämnden ej befogenhet att tvinga pastoraten till dylikt samgående. Att i övriga stift en sådan anordning låtit sig genomföras, är ej särskilt anmärkningsvärt med hänsyn till att tillgång på kvalificerade arbetskrafter finnes spridd å olika orter.

När departementschefen lämnar anvisning om hur biträdesfrågan lämpligen bör ordnas, uppställer sig den frågan, huruvida förordningen av den 13 december 1935 angående utsyningsförfarandet å boställsskogarna i Visby stift även för framtiden skall tillämpas. Jag förutsätter, bland annat med hänsyn till bestämmelserna om de enskilda skogarna i Gotlands län, att förordningen ej återkallas. Under sådana förhållanden har stiftsjägmästaren i Visby full sysselsättning hela året, och varje anledning att ålägga honom ytterligare arbetsuppgifter saknas.

Det förefaller mig icke motiverat att den under den tilländalupna 5-årsperioden framarbetade, från stiftsnämndens och pastoratens synpunkt lämpligaste organisationsformen raseras. Den i propositionen angivna besparingen för det allmänna kan ej kallas verklig besparing, då den endast blir orsak till en ur alla synpunkter olämplig organisation.

Med åberopande av vad som ovan anförts föreslås,

att riksdagen måtte besluta att stiftsjägmästartjänsten i Visby uppföres på ordinarie stat med lönegraden B 27 utan hänläggning av revirförvaltaruppgifterna å Gotland till stiftsjägmästartjänsten.

Stockholm den 19 mars 1938.

Th. Gardell.